

ШКРКА

Одма иза рата, послије зле и опасне зиме, загрди прољеће, засуши. Скочањише се травке. Сувота. Сатрије се трава, па се појавиле прљашке и камењар. Иако је вријеме косидби, нико не размишља, нити се припрема. Село изгледа као да је покошено, брда поцрњела и прашњава. Никад, ни крајем августа, није било овако, и ако је тек Видовдан.

Планина сасвим другачија. У планини био велики снијег преко зиме, па га и сада има доста, није могло да окопни. Иза окопњелог снијега кренула трава. Сунце загријева земљу а снијег пружа влагу, па угођај за траву. Сељаци умјесто да косе у својим ливадама у селу, преселише се са косидбом у Тодоров до. Направише катаве и торове, за стоку, у Калуђерском катуну и на Планиници. То су им сада били привремени катуну умјесто Гладишта, Ковачице и Војновића катуна. Накосише бусике и по-

трпаше одмах у сијена, како им стока не би правила штете. Око сијена подигоше камене ограде. Када падне први снијег, на саонима ће лакше додати у село. Снијег изравња камените путеве, а и воловима је лакше по снијегу да вуку. Захваљујући наметима, по планини доста локава и воде за стоку. Тамо е није кошено стока залази у ластве и стрмине и налази недирнуте пашњаке.

У Шкрку отјерали овце и говеда Вукосава, Божо и двије Даринке. Направљена катава испод једне наднијете стијене. Подзидаше и наслонише гране уз стијену. Преко грана набацаше доста клеке и тако направише катаву која је за те услове била добра. Дотјерали из села судове за разљевање и кување. Ту у катави купио се мрс, а спавало се у другој катави направљеној за спавање. Божо је чувао овце. Крупна стока је скоро сама ишла по Шкрци. Испаша је била добра, воде сем локви било је довољно у језерима. Вода бистра и хладна. Вукова није било, једино су се ноћу плашили медвједа. Божо је имао пушку па их је то храбрило. Уби он једном приликом дивојарца, и тих дана су имали меса у изобиљу. У то вријеме фрижидери су им били велики намети снијега. Једино, морали су да дубље закопавају, јер их је једном ли-

сица изненадила и ископала храну, однијела и појела. Послије тога су били опрезни.

Издржа се и та тужна и неродна година, да би се 2012. година скоро поновила, по слабом укусу. Чудна је била та година. У прољеће рано падоше кише. Крену трава и цвијеће као из воде. Огрнуле се ливаде у зелене извезене доламе, окићене цвијетним шаренилом. Мирис и љепота уприличили надајућем прољећу. Топло као усред лета. Носећа жена, кротко и поносно ходајући по меканој и младој трави, босонога оставља траг преко ливаде. Прсте ногу, провлачећи кроз мекану траву, окитила разнобојним цвијећем. По влажним ногама залијепиле се латице цвјетова. У шареној трави шарене се предивне женске ноге. Стомак, који носи нови живот и женска љепота, учинили цвјетно шаренило још потпунијим природним даром. Жена, не само лијепа и млада, већ сасвим свјесна свог значаја у породици, поноси то корача, бацајући дугу црну косу, корацима прикладним прилици, удаљавала се, не хајући погледима који је прате.

Људи се радују берићету, надајући се добром роду траве и укусу сијена, да добро исхране живо, што ће значити, да ће продајом имати пара, за живот и остале потребе. Добра кланица, значиће да ће се зле зиме, лакше са